

REFLEXIES VAN EMIEL ROUQUART (GENT 1917-1994), NEERGESCHREVEN NA HET BIJWONEN VAN EEN VOORDRACHT VAN DE HEER ALBERT BRY SSE.

Stokerijstraat, nr. 8 (v.l.n.r.) Cordula Colman (moeder van Emiel Rouquart), Zulma Rouquart (tante van Emiel Rouquart), Livinus Rouquart, de kleine Emiel Rouquart.

Na de prachtvoordracht van de heer Brysse is het voor om het een wie een onbegonnen zaak om het publiek op dezelfde manier te boeien, de voorgebrachte stof te laten beleven en te laten meeleven op dezelfde wijze als Mijnheer Brysse. Gij weet vooraf dat niet hetzelfde peil zal bereikt worden. En toch durf ik het aan om iets over de belevenissen in mijn jeugd naar voren te brengen. Reeds jaren had ik ervan gedroomd al deze oude herinneringen samen te brengen. Als geboren Gentenaar heeft Gent mij altijd nauw aan het hart gelegen en als verzamelaar eveneens. Jaren geleden toen Richard Minne zijn 20 lijnen verschenen, heb ik mij dikwijls voorgenomen hem een en ander te schrijven over mijn vroegere buurt, over mensen en typen die er geleefd hebben, over de “bijlappen (1) uit die tijd, maar helaas, als ik moet schrijven, dan komt het altijd “uit de

Lange Munte” (2) en dus is het er nooit van gekomen.

Ik ben niet van St.-Pieters of de Brugse Puurt of de Muie, maar van ‘t Seleskest (3), dus heel dicht bij de Muie. Ik ben geboren in de Stokersstraat (waar ik verwekt ben weet ik niet, want volgens het schijnt was ‘t een ongelukje en ben ik op den trew (4) geweest). ‘t Was geweldig koud, veel sneeuw, den Dok was toegevroren, want ze stonden met kraampjes op het ijs en men reed met paard en kar van de ene oever naar de andere. Ik zag ‘t levenslicht op ‘t eerste verdiep van het huis van Gust den Boer. Mijn grootouders langs moederszijde woonden in dezelfde straat en daar ik waarschijnlijk een ietsje te vroeg het hoofd aan ‘t venster gestoken heb, was er geen vuur op de kamer en mijn vader moest bij mijn grootouders achter een stoofke komen. ‘t Lag hoog

Stokerijstraat, nr. 8: Cordula Colman, de al enkele jaren oudere Emiel Rouquart en zijn jongere broer Julien Rouquart. We krijgen een zicht op de "1ste cité" (zie hoger). Gans deze huizenrij werd afgebroken tussen 2004 en 2011.

gesneeuwd en vader en 't stoofke zijn een paar keren in de sneeuw terechtgekomen op die paar honderd meter. In ieder geval moet het stoofke goed zijn dienst hebben gedaan, want 'k heb nooit de slijmziekte gehad.

Zoals er in ons goede Gent heel wat veranderd is sedert jaren, hebben ze van de Stokersstraat nu de Stokerijstraat gemaakt. Deze straat begint op het Nieuwland en komt uit op den Dok (Stapelplaats) recht op den Entrepot (Stapelhuis) en loopt

evenwijdig met de vroegere Priestersstraat (5) en Fiévestraat. Een verbindingsstraat met de Priestersstraat heette vroeger 't Ankersstraatje. Binnenkomend van het Nieuwland heb je rechts twee beluiken, cités. Tegen den Dok op de linkerkant een derde cité. Dat kenden wij alleen als den 1ste, 2de en 3de cité. Nu hebben die beluiken een naam gekregen. Mijn grootouders woonden op het hoekje van de 1ste cité en hielden een beenhouwerswinkel. Fien de Vleeshouwer (6) was mijn peetje en was gekend gelijk slecht geld (7). Misschien komt het daardoor dat ik collectionneur van slecht geld geworden ben.

In die tijd was het de mode dat de kleine de voornaam kreeg van zijn peetje

en daarom hebben ze mij geen Lievin genoemd, maar Emiel, de voornaam van mijn vader: gruute Miele en kleine Miele, en dat is altijd zo gebleven. Als tweede naam was het dan Livinus. Mijn moeder was tegen die

Groepsfoto voor woning nr. 38 in de Stokerijstraat. Emiel Bouquart bevindt zich op de voorste rij, uiterst rechts.

Hoezeer bijnamen ingeburgerd waren, zien we op deze prentkaart die Livinus Rouquart in 1905 ontving vanuit Duistland.

naam en terecht. Zijzelf was door haar meetje gezegend met de naam Cordula. Zij heeft het haar meetje nooit vergeven en ik nog minder, want telkens toen wij in de klas de naam en de voor-naam van ons ouders moesten opgeven, was ik telkens de oorzaak van de

algemene lachbui van mijn klasgenoten toen ze de naam Cordula hoorden. Ik had dus een naam, ik had de slijmziekte niet gekregen en korte tijd nadien zijn we naar nr. 6 verhuisd, juist naast mijn grootouders. Daar heb ik dan mijn jeugd doorgebracht, een jeugd rijk aan herinneringen en telkens ik daaraan denk, is het met heimwee, niet alleen omdat wij een dagje ouder geworden zijn, omdat wij telkens verbaasd zijn dat wij 20, 30, 40, 45 jaar kunnen terugkeren, maar vooral om de sfeer waarin wij die jeugd hebben doorgebracht, de omgang met die mensen van ons “stroate”. Die mensen in al hun eenvoud, die dikwijls moesten scharten (8) om toe te komen, in die huizen met niet het minste comfort. Die mensen van toen stonden veel dichter bij elkaar in vreugde en tegenspoed. Die buurt, dat was een blok, dat was van ons. Iedereen kende iedereen. Nu gebeurt het dat wij niet meer weten wie ons naaste burens zijn. Door radio, T.V. en het moderne verkeer is de gezelligheid van de straat verdwenen.

Noten

- (1) Bijlap: Gents voor “bijnaam”
- (2) Het komt uit de Lange Munte: Gents voor “het wordt op de lange baan geschoven, het wordt uitgesteld.
- (3) ‘t Seleskest: Gents voor “Heilig Kerst”.
- (4) trew: Gents voor “trouw, huwelijk”.
- (5) Priestersstraat: nu Doornzelestraat.
- (6) Fien: roepnaam voor Livius.
De Vleeshouwer: naar zijn beroep.
- (7) Gekend gelijk slecht geld: Gents voor “zeer goed gekend zijn”.
- (8) Scharten: Gents voor “krabben”.